

ikke vedtog den lige saa lidt som Versailles-Freden, og fordi den britiske Ratifikation af denne Traktat var knyttet til den amerikanske Ratifikation. Denne Garantitraktat bortfaldt altsaa. Cannes-Konferencen fulgte efter. Et nyt Forsøg blev gjort her. Briand blev styrtet, Poincaré kom til Roret. Poincaré begyndte nye Forhandlinger med Lord Curzon ud fra Ønsket om stærkere og mere omfattende Garantier end dem, der var tilbudt Briand i Cannes. Hele Bevægelsen indenfor Folkenes Forbund, alle Drøftelser i 3die Kommissiom om den Lord Robert Ceciliske Garantitraktat og senere Genève-Protokollen er alle sammen i Virkeligheden kun Drøftelser, der har bevæget sig omkring dette store Problem, Europas største Problem: Sikkerhedsproblemet. Men der er noget nyt, en Væsensforskel fra alle de andre Forsøg, i Locarno-Overenskomsterne, det er dette, at man har søgt at tilvejebringe en Ordning, der ikke var rettet mod den tidligere Fjende, men en Ordning, der hvilede paa den tidligere Fjendes *Tilslutning*, anderledes end i Garantitraktaten af 1919, anderledes end paa-tænkt i Cannes, anderledes ogsaa end de Former, man har været inde paa: Fransk-belgisk-britisk Alliance eller Garantier mod Tyskland. Dette er det nye, og i dette nye mener jeg, at man maa se Begyndelsen til en ny politisk Æra i Europa. Man har formentlig nu tilvejebragt de Forudsætninger, som Frankrig Gang paa Gang har krævet for overhovedet at optage en virkelig Diskussion om Rustningernes Begrænsning. Sikkerheden i den ene Form, Sikkerheden i den anden Form, Sikkerheden var det afgørende Led, som Herriot i Fjor skød ind mellem de to andre, Voldgift og Nedrustning. Locarno-Akterne danner i saa Henseende en storpolitisk Afslutning i Vest- og Mellemeuropa.

Men man maa jo være klar over, at den Løsning, som her er givet af Sikkerhedsspørgsmaalet, i Forbindelse med Rhinpagten og de forskellige Voldgiftstraktater alligevel er en begrænset Løsning, den er begrænset til Vest- og Mellemeuropa. Den maa i saa Henseende formentlig antages at betyde et stort og afgørende Fremskridt, men man kan under ingen Omstændigheder se bort fra, at det russiske Spørgsmaal og alle de Perspektiver, som dette rummer,

er holdt ganske udenfor Locarno-Akterne. Dermed er efter min Formening et meget nødvendigt og meget vigtigt Forbehold taget overfor den politiske Betydning af disse Aktstykker, et Forbehold, der ikke mindst er af Betydning for Danmark. Jeg har i Eftermiddags — takket været den højtærede Udenrigsministers Elskværdighed — faaet tilstillet hele den nøjagtige Ordlyd af alle Akterne i Locarno, og man kan ganske vist selv efter et flygtigt Gennemsyn danne sig et klarere Billede end det, man har kunnet paa Grundlag af Avisreferater; men det siger sig selv, at saa betydningsfulde Aktstykker som disse, de mest betydningsfulde siden Versailles-Fredens Afslutning, kræver et ganske anderledes indgaaende Studium, end jeg i Eftermiddags i 1 eller 2 Timer har kunnet underkaste dem. Jeg vil derfor gerne benytte Lejligheden til at bede den højtærede Udenrigsminister om snarest mulig at tage Initiativet til, at det udenrigspolitiske Nævn vil kunne blive sammenkaldt for at faa Lejlighed til at drøfte de Aktstykker, der er vedtaget paa Locarno-Konferencen, og den Betydning, de kan antages at have for vort Land. Der er taget et meget vigtigt Forbehold i Rhinpagtens Artikel 9, et Forbehold, hvorved Mr. Austen Chamberlain netop har villet sikre sig mod, at hans Værk kunde lide Skibbrud, et Forbehold, der ganske tydeligt siger, at nærværende Traktat, Rhinpagten, ikke skal paalægge nogen britisk Dominion eller Indien nogen som helst Forpligtelse, med mindre Dominions eller Indiens Regering selv meddeler, at den paatager sig disse Forpligtelser, en Artikel, der altsaa paa ny stadfæster Rigtigheden af det, jeg sagde før, at Overenskomsten i Locarno har en stærkt begrænset Karakter, thi denne Artikel maa selvsagt paa ny ses i Forbindelse med hele det oversøiske Problem. De østasiatiske Spørgsmaal er af afgørende Betydning ogsaa for de britiske Dominions og hele det russiske Spørgsmaal spiller afgørende ind her.

Hvis man nu spørger om den nærmeste Virkning, som Locarno-Akterne kan antages at ville faa, saa maa det vel nærmest være denne, at den almindelige, den internationale Konference til Rustningernes Begrænsning — det, man her populært med et Ord, der ingen Steder hører hjemme i international